

לע"נ יונתן בן שלמה ז"ל
לע"נ יונתן חבוקק הי"ד
לע"נ בועז גול הי"ד
לע"נ אורן בן יפתח הי"ד

אמינה • תפילה • ארץ ישראל

“שְׁלַח לְךָ אֲנָשִׁים וַיִּתְּרוּ אֶת אֶרֶץ כְּנָעַן” (יג, ב)

ה' לא מצווה את משה רבינו לשלוח מרגלים. אם היה מצווה היה אומר שְׁלַח. ולמה שלח לך? לך = לדעתך. אתה תחליט. ה' תולה את השליחות של המרגלים כפי שיקול דעתו של משה, אין ה' מעכבו, אך לא מוכן שהשליחות תהיה על שמו יתברך, לצד מה שיצא מהדבר. "כי כן דרך השם יתברך, שהוא עוסק ברחמי לקרב את האדם בכמה דרכים, אך, אף על פי כן, הוא מניח לו מקום להסתפק (לשון ספק) בשביל נסיון ובחירה (ליקו"ה, שבועות ב, טז).

אל תתייאש!

להביט אל התכלית, אל גדולת הבורא, אל החסדים האינסופיים שה' יתברך משפיע עלינו. מתעניינים בהבלי העולם הזה ושוכחים את העיקר, את מה שבאמת יכול לשמח אותנו ולמלא את נפשותינו.

“כשהתינוקות יורדים לעולם, הם יורדים קדושים וטהורים, הם לא רוצים להיטמא פה בעולם בשום טומאה, תינוק לא רואה מה קורה ברחובות, הוא יודע שכל הרחוב זה טומאה, התינוק יודע שכל העולם זה ביוב, כל אחד יכול להיות בבחינה של תינוק, כל אחד צריך לראות איך הוא ישאר תינוק, ה' רוצה שאדם ישאר תינוק כל החיים. ואיך נשמור את זה שתמיד נשאר תינוקות? על ידי שלא נרצה לראות מה קורה ברחובות, שום דבר טמא לא ימשוך אותנו. כשאתה רואה ביוב אז אתה בורח! אתה לא אומר אולי אני אקצר את הדרך, אני אלך דרך הביוב, אלא אתה בורח מהביוב כל עוד נפשך בך, אתה לא מוכן להתלכלך אפילו שניה בביוב.

ככה צריכים לדעת, שכל מה שקורה כאן בעולם זה שאנחנו נמצאים בתוך בור גדול של ביוב. אתה עובר ברחוב צריך שלא ימשוך אותך שום דבר טמא, אל תראה כלום, תברח מכל דבר רע, מכל ראייה אסורה, מכל מחשבה אסורה, תדע לך שהעולם זה ביוב גדול, אין מה להסתכל בו, אין מה לראות, אין מה לשמוע. תחשבו - איך אני אהיה תינוק בן 7 כל החיים, אני רוצה להיות תמיד בגיל 7, אני רוצה את ההבל פה שאין בו חטא, לא רוצה ששום חטא ידבק בי, ששום תאוה תדבק בי, חוץ מתורה ותפילה שלא יעניין אותי שום דבר. תדע שהרחוב מלא טומאות, וכן אדם שיש לו טיפת שכל, איך שהוא יוצא הוא בורח כמה שיותר מהר, הוא לא מסתכל, הוא רץ כל עוד נפשו בו, הוא בורח, הוא יודע שכל הרחוב, כל רשות הרבים זה תעלת ביוב אחת גדולה”.

להרה"צ רבי אליהו לופיאן זצ"ל, בא פעם בחור אחד מהישיבה, וביקש רשות לנסוע לחתונה אצל אחד מקרובי משפחתו, ושאלו מרן זצ"ל האם אתה יודע שלא יהיה שם פריצות? הבחור התחיל לגמגם ותיירץ את עצמו ואמר, אבל אבי ואמי ואני נשב בשולחן מיוחד וכו' וסיים באמרו, לי זה לא יזיק. מרן זצ"ל הזדעזע בשמעו דברים אלו ויען ויאמר להבחור. שמע נא, אני כבר אחרי שמונים שנה ועין אחת שלי עיוורת, ואף על פי כן כשאני עובר ברחוב, אני מתמלא פחד שמא אכשל חס ושלום בהסתכלות אסורה. ואתה בחור צעיר עם שתי עיני בשר, אתה אומר לי כי לא יזיק לך!!? ואמר לו עוד כמה מילים קשות שאין כדאי להעלותם על הכתב, והיסב פניו ממנו והלך לו. (לב אליהו ח"ב עמוד 13) וכדי להנצל מן הסכנה הגדולה הזו של "ולא תתורו", קיבלנו מצוות ציצית, שכשנסתכל בה, נזכור את כל מצוות ה', "משל לאדם שרוצה לזכור איזה דבר, אז הוא קושר חוט באצבעו וכשהוא מסתכל על החוט הוא נזכר בדבר שחפץ להיזכר בו" (האלשיך הקדוש). לכן יש בה חמישה קשרים,

החיים הם מלחמה. מלחמה חזקה מאוד מאוד. כל זמן שהאדם חי הוא בתוך מלחמה נוראה. כל אחד באופן פרטי, כל אדם ואדם, יש לו מלחמה עם יצר הרע איום ונורא. מי שרוצה דבקות, מי שרוצה את ה', הוא במלחמה. מלחמה בתאוות ובמידות רעות. מלחמה ביישות, באגו הזה שלא רואה כלום, רק את עצמו. היצר הרע מתעתע בנו. כי באמת באמת, הוא כלום, הוא אפס אפסים, או כמו שקורא לו רבינו קורי עכביש. כל התאוות זה דמיון, פאטה מורגנה.

הבעיה שלנו שבשבילנו היצר הרע זה הר, הוא נדמה לנו כהר. איך אפשר לנצח הר כזה??? רק עם אמונה ובטחון בה'. רק עם להרים את הראש אין ספור פעמים ולהתחנן אבא תעזור לי במלחמה הזאת כי לבד אני לא יכול. כי אין לי סיכוי בלעדיך. אתה אבא הכל יכול, שום דבר לא קשה לך, אז בבקשה תושיע אותי. אדם, המחשבות הרעות, הרצונות הרעים, לרגע לא עוזבים אותו. עד כדי כך שנדמה לו שאולי באמת אין סיכוי וזה בעצם הגורל שלו, למות עם המדות הרעות האלה, עם התאוות הקשות האלה.

התשובה היא שאין יאוש. שאף על פי כן ולמרות הכל גם לי יש סיכוי. זה בעצם הויכוח בין עשרת המרגלים ובין יהושע בן נון וכלב בן יפונה. המרגלים מפרטים את האיומים ואת הקשיים ואילו יהושע וכלב נוסכים אמונה ובטחון. המרגלים אומרים "לא נוכל לעלות את העם כי חזק הוא ממנו" (יג, לא), ואילו כלב מכריז: "עלה נעלה וירשנו אותה, כי יכול נוכל לה" (יג, ל). המרגלים מכניסים פחד ויאוש בלב העם עד כדי כך שהם מתחילים לבכות, "ותשא כל העדה ויתנו את קולם ויבכו העם בלילה ההוא" (יד, א). ואילו יהושע וכלב מרגיעים, מעודדים: "אל תיראו את עם הארץ... ה' איתנו, אל תיראום" (יד, ט).

כשאדם רואה שהיצר מתגבר עליו כל פעם מחדש, וכבר שנים שהוא תקוע באותו מקום, הוא עלול באמת להתייאש, הוא עלול להרים ידיים. הוא רק לא יודע שכל נקודת רצון בונה עולמות, שכל הרמת ראש עושה איזה תיקון, שכל צביטה בלב על זה שאין התקדמות, שאין פריצת דרך, פועלת משהו. איך אתה יכול ככה להתייאש?

הרי בשניה אחת הכל יכול להתהפך לטובה, וכל הרצונות שלך כל השנים, כל התפילות, כל התחנונים, כל הרמות הראש, הכל מתחבר יחד ומאפילה גדולה אתה יוצא לאור גדול. כמו יוסף הצדיק שעלה מבור האסורים ישר לארמון המלך.

העולם הזה מלא בסכנות, ומהי הסכנה המוחשית ביותר? העיניים. לא סתם מסיימת הפרשה שלנו בפסוק "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם" (טו, לט). העולם הזה עלול לגרום לנו לשכוח לגמרי את היעד האמיתי שלשמו הגענו הנה, הוא תופס את מבט העין שלנו ומפריע לנו

כנגד חמישה חומשי תורה, שנזכרו הכל. וארבע כנפים, שבכל צד שנפנה, נזכור...

הרה"ק רבי אהרון מבעלזא זי"ע היה מעורר את הנערים שהגיעו למצוות והחלו להניח תפילין, שיקבלו על עצמם שלא לשוחח בדברי חולין כל עוד התפילין עטורים לראשם. אחד הבחורים שהצליח לשמור על קבלה זו, והגיע בסייעתא דשמיא ליום נישואיו, נשאל ע"י הרבי האם יהיה מוכן לקבל על עצמו שלא לשוחח בדברי חולין גם בהיותו מעוטף בטלית לאחר החתונה. החתן הסכים, והקפיד מאוד שלא לשוחח שיחת חולין עם הטלית והתפילין. ואז סיבר הרב את אוזנו של החתן ההוא, ואמר לו דבר נורא! כאשר תגיע לבית דין של מעלה, ויתחילו לדון בענייך, ואימת הדין תהיה נוראה, תוכל להשיב כדלהלן: כדרך כל נפטרי ישראל (כמובא בשו"ע יו"ד סימן שנ"א) גם אנוכי עטוף בקברי בטלית שבה התפללתי כל ימי חיי, וכיון שבחיי חיותי הקפדתי שלא לשוחח בדברי חולין בעת שאני עטוף בה, רק בדברי תורה, הרי גם עכשיו אני מבקש מבית דין של מעלה לא לשוחח עימי אלא בדברי תורה, ואבקש רשות שלא לדבר על יתר המעשים שעשיתי בעולם התחתון!...

זוהי מעלתה של הציצית שהיא שריון שמגן עלינו מפני חיציו של הבעל דבר. ועוד סכנה יש בהן בעיניים. הקנאה. אדם רואה את ההצלחה של חברו, במקום לפרגן, הוא מיד מקנא. למה באמת ניסו המרגלים להכשיל את התוכנית של הכניסה לארץ? למה הפחידו את העם בסיפורים על הענקים שראו שם?

"באמת זה היה מקינאה, המרגלים פשוט נכשלו בקנאה! אדם מקנא במישהו, מתחיל להלביש את זה בפילוסופיות, בהשגות אלוקות. כל אחד מלא קנאה ושנאה, הקנאה והתאוה מוציאים את האדם מן העולם. מסביר הזוהר הקדוש פרשת שלח לך דף קנ"ח שאם היו נכנסים לארץ ישראל היו מחליפים את הנשיאים, והמרגלים שהם היו הנשיאים ידעו שעומדים להחליף אותם, אם יכנסו לארץ יחליפו את הנשיאים ואם לא יכנסו לארץ לא יחליפו את הנשיאים. אז התחילו לעשות התחכמויות, פילוסופיות, כל מיני רעיונות, העיקר לא להכנס לארץ ישראל. המרגלים האלה היתה להם איזה נגיעה קטנה קטנה, סמויה סמויה, הם ידעו שאם יכנסו לארץ הם כבר לא יהיו הרבנים, כבר לא יהיו המנהיגים, הם כבר לא יהיו הנשיאים.

כי משה היתה לו תוכנית לקחת נשיאים חדשים, יותר מוצלחים, יותר טובים. רק הוא חיכה לרגע שניכנס לארץ ואז יהיו החילופין, חילופי המשרות, המרגלים ידעו מזה, ממילא התחיל המוח שלהם לעבוד לפי הנגיעה הזאת, שהמיטה שואה על עם ישראל לדורי דורות, שגרמה לשני החורבנות, בית ראשון ובית שני, ולכל הגלויות. במשך ארבעים יום שהלכו, הם עשו תוכניות כיצד להכשיל את התוכנית הנפלאה והגורלית הזאת של כניסת העם לארץ, שעל ידי זה היה נבנה בית המקדש מיד, ומיד אחרי זה היתה תחיית המתים והיתה גאולה לדורי דורות."

והכל בגלל קנאה, בגלל עיניים רעות, שזה אולי התיקון הכי קשה שאנחנו צריכים לעבור פה, עבודה לכל החיים, עד היום האחרון. אבל גם זה אפשרי. אפשר להגיע לעיניים טובות, ששמחות בהצלחה של השני. אפשר לנצח את הכעס, להתגבר על תאוות האכילה, להפוך את היגון לשמחה, גם אפשר להיכנס לארץ ישראל. הכל אפשרי, אם הולכים יד ביד עם ה'. אם לא מפסיקים להתפלל ולבקש. אם לא מקשיבים למרגל הקטן הזה שנמצא עמוק בפנים, ומחפש את כל נקודות החולשה של

האדם כדי לזרוע ספקות והיסוסים, שזורע פחד ורפיון בלבבות, שגורם לחלישות הדעת. אדם צריך לזכור, הוא לא לבד. יש לך אל מי לפנות. יש לך אבא בשמים ששומר עליך. יש לך צדיק שקורא אליך בקול גדול: "ה' איתך, עימך ואצלך, אל תתייאש". (ליקו"ת ז, יא)

כלב בן יפונה ויהושע בן נון לא התפתו לעצת המרגלים ולא לקחו חלק בהוצאת הדיבה על ארץ ישראל. כלב בן יפונה רץ לחברון, משתטח על קברי האבות, בוכה ומתחנן שלא יפול בעצת המרגלים, והועילה לו תפילתו. רוח אחרת פיעמה בו בכלב, "ועבדי כלב, עקב היתה רוח אחרת עמו" (יד, כד). מהי אותה רוח אחרת? רוח של אמונה! הוא האמין בכוחם של הצדיקים, האמין בכוחה של התפילה.

כשאדם מתפלל על כל דבר, הוא הולך בדרך הנכונה, הוא בודאי יצליח. אם הוא לא הצליח, אם הוא עוד לא זכה, סימן שהוא צריך עוד תפילה. להתפלל עוד פעם, להתפלל יותר באמונה, להגיד מילים יותר מעוררות, לפרט יותר, לא להתפלל בקיצור. ואל תשכח, לכל צער יש משמעות, כל כאב פועל תיקונים, שום אנחה לא הולכת לאיבוד. אמונה זה המבחן שלנו. אמונה לשון אמון. נתן אמון בקב"ה, אתה בסוף תזכה. אין לנו לאן לפנות אלא אל ה'. שם ההצלחה שלנו, שם הישועה שלנו, שם הסכוי שלנו. כשאדם הולך עם אמונה ובטחון חזקים, הוא ממשיך ישועות. אמונה זה א, ב של יהדות.

באנו לעולם הזה בשביל דבר אחד, ללמוד אמונה. ושלמות האמונה זה לדעת שרק ה' יכול לעזור לי, שהישועה שלי היא רק אצלו יתברך. כמו הסיפור של תלמידה "בעייתית" שמנהלת בית הספר דרשה שתעבור טיפול פסיכולוגי שישפר את התנהגותה, אחרת לא תוכל ללמוד בבית ספר רגיל. חודשיים אחר כך התקשרה המנהלת לאם כדי להביע התפעלות ואף ביקשה את מס' הטלפון של הפסיכולוגית, כדי לעזור אולי לתלמידות נוספות. אחרי שתיקה של כמה שניות הודתה האם: היא פנתה לפסיכולוג הגדול מכולם, זה שייצר את הנפש והוא מבין אותה לפרטי פרטיה, כי הוא היחיד שמסוגל לטפל בכל תחלואיה. "ריבוננו של עולם אתה נתת לי את הילדה, אתה נתת לה את הקשיים, ואת היצר הרע שמציק לה כל כך. מכל הפסיכולוגים שבעולם, אני בוחרת לפנות רק אליך, אין מי שיכול לטפל בה כמוך. תעזור לה". הרגשתי באותו רגע, אומרת האם, שרק הוא יתברך יכול לעזור, שהטיפול שלו יהיה יעיל יותר מכל שיחת נפש אחרת. היום הילדה היא בת ערכית, שמתנהגת למופת, ושכל מורה מאחלת לעצמה כמה תלמידות כמותה בכתה. ("ברומו של עולם")

צריך להתעקש, אך לדעת גם להמתין. כי מי שרוצה לכוון בעבודת ה', צריך להמתין ולא להפסיק לכסוף עד אשר ירחמוהו ויפתחו לו את שערי התשובה. צריך להמתין. לפעמים, אפילו 40 שנה.

המרגלים חזרו מא"י אחרי 40 יום שהם תרו את הארץ, הם באו ואמרו: 'באנו אל הארץ אשר שלחתנו וגם זבת חלב ודבש הוא וזה פריה, אפס כי עז העם הישב בארץ והערים בצורות גדלת מאד וגם ילדי הענק ראינו שם...לא נוכל לעלות אל העם כי חזק הוא ממנו' - הם באים ומספרים על העוצמה של העמים שהיו אז בא"י, המרגלים אומרים 'כי חזק הוא ממנו' אומרת הגמרא במסכת סוטה שהמרגלים התכוונו כי חזק הוא (העמים היושבים בארץ), ממנו (מהקב"ה). האם יכול להיות כזה דבר? מדובר על ראשי בני"י, לפני שנה אתם קיבלתם את התורה המרגלים היו שנה אחרי מתן תורה, אתם ראייתם את הקב"ה בהר סיני מתגלה ואתם

תפילה לעני - תפילה שִׁיזְכוּ לְמַלְמְדִים הַגּוֹנִים וְיֵרָאִי שְׁמֵים רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם כֹּל יִכּוֹל אֲשֶׁר לֹא יִבָּצֵר מִפְּנֵי מִזְמָה, זִכְנֵי שְׂבָגִי יִלְמַד אֶצֶל מַלְמְדִים יֵרָאִים וְטוֹבִים וְיֵרָאִי שְׁמֵים, שִׁיִּכְנִיסוּ לוֹ יִרְאֵת שְׁמֵים אֲמִתִּית עַד שִׁיִּזְכֶּה לְרִאוֹת אֶת יְיָ פָּנִים בְּפָנִים בְּכָל רֶגַע וְרֶגַע וּבְכָל שְׁנֵיהֶם, וְיִכְנִיסוּ בוֹ אֶת הָאֱמוּנָה הַטְּהוֹרָה וְהַזְכָּה, שִׁיִּזְכֶּה לְרִאוֹת וְלִהְרָגֵשׁ אֶת יְיָ בְּכָל רֶגַע וְשְׁנֵיהֶם, וְיַדַּע שֶׁכָּל פְּעֻלָּה שֶׁלּוֹ וְכָל מַחְשָׁבָה שֶׁלּוֹ, הִכָּל בָּא מֵאֵת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ. וְיִזְכֶּה בְּנֵי הַקְּדוֹשׁ וְהַטְּהוֹר שֶׁנִּקְרָא ... לְהִגִּיעַ לְקִדְשֵׁת רַבּוֹנוֹ הַקְּדוֹשׁ וְלִטְהַרֵּת רַבּוֹנוֹ הַקְּדוֹשׁ, שֶׁעוֹד לֹא הִיָּתָה כְּזוֹ טְהָרָה מֵאֵז נִבְרָא הָעוֹלָם, וְלִשֵּׁם כֶּךָ תִּזְמֵן לוֹ מַלְמְדִים נִפְלְאִים, קְדוֹשִׁים וְטְהוֹרִים בְּתַכְלִית הַקְּדוּשָׁה וְהַטְּהָרָה, שֶׁבְּכָל רֶגַע וְרֶגַע יִרְעֲדוּ מִהַשֵּׁם

שמעתם את שתי הדברות הראשונות, ראיתם את הניסים של יציאת מצרים, קריעת ים-סוף, מלחמת עמלק וכן הלאה - איך יכול להיות שאנשים כ"כ גדולים בדור-המדבר אומרים 'כי חזק הוא ממנו'. איך יכול להיות שהם בכלל אמרו כזה דבר?

אלא באמת יש בזה עומק גדול מאוד, המרגלים לא היו אנשים פשוטים, הם היו אנשים מאוד-מאוד גדולים והם ראו סודות גדולים מאוד בהנהגת העולם, הם ראו שיש ניצוצות קדושה בתוך א"י שעדיין לא הגיע הזמן שלהם להתברר ולפי הסדרים וההנהגה שהקב"ה ברא בבריאה, עדיין לא הגיע זמן הבירור של הניצוצות של א"י, אומר החיד"א ועוד מפרשים שכל מה שהמרגלים ראו ואמרו, הכל אמת. הם לא טעו בשום דבר המרגלים לא היו אנשים מדומיינים, כל מה שהם ראו בא"י את בירור הניצוצות והקושי של הניצוצות ושעדיין לא הגיע זמן הבירור, הכל זה אמת, הם צדקו בכל זה ואנחנו רואים שהקב"ה כ"כ הקפיד עליהם. העונש הקשה ביותר שהיה במדבר זה העונש של חטא המרגלים, אם כל מה שהם אמרו זה אמת אם-כך מה הטענה כנגד המרגלים? אם זה אמת אז מה הטענה כנגדם? נכון שאתם ראיתם דברים גדולים מאוד, ראיתם את סוד בירור הניצוצות ואת סוד תיקון העולם, אחרי כל מה שאתם ראיתם, מה משה רבינו אמר לכם בשם-השם? נכנס לא"י ואין שום בעיה. מה המרגלים היו צריכים לעשות?

לדעת שכל מה שהם רואים ומשיגים הכל זה אמת אבל משה רואה את האמת יותר עמוק! הזוהר הקדוש אומר שכל הטעות של המרגלים נבעה בגלל מידת הגאווה, הם רצו להישאר מנהיגים, הם ראו שאם יכנסו לארץ יכול להיות שהם ירדו ממדרגתם, בגלל הגאווה הזאת הם טעו, לכאורה איך זה מסתדר? הרי אמרנו שהם טעו מצד זה שהם ראו דברים עליונים. הפגם היה שהם לא התבטלו למשה רבינו לזרוק את השכל שלהם ולהבין: למרות מה שאנחנו רואים, יש ראייה יותר גבוהה והצדיק יודע יותר מאתנו, זה שהם לא יכלו לקבל את דברי משה רבינו זה מצד מידת הגאווה. (אור הדעת)

"כשאדם הולך אחר שכלו וחכמתו, יוכל לפל בטעותים ומכשולות רבים, ולבוא לידי רעות גדולות, חס ושלום. ויש שקלקלו הרבה, כגון הרשעים הגדולים מאד המפרסמים, שהטעו את העולם, והכל היה על ידי חכמתם ושכלם. ועקר היהדות הוא רק לילך בתמימות ובפשיטות, בלי שום חכמות, ולהסתכל בכל דבר שעושה, שיהיה שם השם יתברך, ולבלי להשיג כלל על כבוד עצמו. רק אם יש בזה כבוד השם יתברך יעשה, ואם לאו - לאו, ואזי בודאי לא יכשל לעולם". (ליקוטי מוהר"ן תנינא יב')

הסידור והכוונות

שלום לך ר' קובי לוי. שמי צביקה ארגמן. מעולם לא עסקתי בחוכמת הסוד, ולכן אין לי מושג מדוע נישאתי לפני מספר שנים לחנות ספרים קטנה בשכונת "מאה שערים" ושאלתי את המוכר, יהודי חסידי חביב, "האם מצוי אצלך בחנות, סידור תפילה עם כוונות הרש"ש". החסיד תקע בי שתי עיניים חודרות, וכמעט המיס אותי. "אתה נראה יהודי נחמד וירא אלוקים, אבל כוונות הרש"ש נועדו ליודעי ח"ן (חוכמת הניסתר), אתה אומנם נושא חן בעיני, לדעתי כדאי וראוי שתסתפק בחן הזה... בסדר?" יצאתי מן החנות עם מוטיבציה עצומה שלא אצא מירושלים ללא סידור עם כוונות הרש"ש. העקשנות הוכיחה את עצמה, ובפתחו של אחד מבתי הכנסת באזור מחנה יהודה, ניצב איש צעיר

שמכר ספרים מתוך רכבו הגדוש והעמוס לעייפה. הלה חיטט בתוך מכונתו ושלף משם סידור עם כוונות הרש"ש. שילמתי 40 שקל והלכתי. "תכוון יפה" התבדח המוכר. רשמתי את שמי, כתובתי ומספר הפלאפון שלי על כריכת הסידור, וחשתי קירבת נפש מיוחדת לספר המיוחד.

פקדתי עם הסידור היקר שלי כמעט את כל ציוני הצדיקים בצפון הארץ ובדרומה. ניצבתי מול ציוניהם של קדושי עליון וביקשתי שיהיו סניגורים עלי ועל כל עם ישראל, ובמיוחד על אחותי הגדולה, נעמי, שהתאלמנה לפני כארבע שנים ומגדלת במסירות נפש שלושה יתומים קטנים.

בערב תשעה באב, הכנסתי את ידי לתא הכפפות, מששתי, והוא לא היה שם. כל החיפושים עלו בתוהו. אין ספק, הסידור המיוחד נעלם ואבד לו באחד מציוני הצדיקים בצפון הארץ.

חלף שבוע, חלפו שבועיים. חלפו שלושה. התרגלתי כבר לסידור תפילה אחר, והתקווה לזכות שוב בספר שאבד, החלה מתפוגגת לאיטה באבק הזמן. ואם יאוש קונה, אז דומני שהיאווש קנה כבר שביתה בלבי.

אחרי חודשים ימים צלצול פלאפון: "הלו צביקה, מדבר חגי מהצפון, אני משיב אבידה. בידי סידור תפילה שלך עם כוונות הרש"ש, כשתגיע לצפון תתקשר אלי ואחזיר לך אותו". כמה שניות ריחפתי באוויר מרוב עונג ושמחה, אך נזכרתי, ייאוש קונה, זו סוגיה שלמדתי. "חגי יקירי, תודה רבה לך, אבל הסידור הוא שלך באחת משתי סיבות. הראשונה, התייאשתי מלמצוא אותו, ואפילו אם לא התייאשתי, לבי אומר לי שאתה יהודי צדיק וראוי שתתפלל בו, אז קח אותו במתנה ותהנה ממנו, מכל הלב". "תודה" השיב חגי. "אבל בכל זאת, כשתגיע לצפון אשמח להכירך". שבועיים אחר כך נפגשנו בציונו של רבי שמעון בר יוחאי, חגי אחז בידו את הסידור והפטיר "בכל זאת צביקה, זה הסידור שלך, זכיתי להתפלל בו שבועיים". "חלילה", השבתי, וכדי להנציח את המעמד, רשמתי על הכריכה בכתב ידי הזעיר את המילים הבאות "מוענק בהערכה רבה לר' חגי בן שמעון, מצביקה ארגמן". נפרדנו בידדות.

חלפה שנה ועוד שנה, חגי משיב האבידה שלא הושבה מזמן התאדה מזכרוני, והחיים זרמו להם על קדחתם וסאונם. בוקר אחד אני בעבודה והפלאפון שלי מצלצל. קול בעל מבטא מרוקאי כבר מודיע לי "הלו אדון צביקה, מדבר ארמונד ממשטרת עכו. תגש לתחנת משטרה אצלנו, מחכים לך שני זוגות התפילין שאיבדת, רש"י ורבנו תם ויאללה תעשה את זה מהר. ושיהיה לברכה. מחכה לך כאן כל יום בין השעות שמונה לחמש אחה"צ, להתראות ארמונד". רגע, רגע ארמונד על מה אתה מדבר מעולם לא איבדתי תפילין, ועם כל הכבוד עדיין לא רכשתי תפילין רבנו תם". אני מהסה אותו.

ארמונד השתק לרגע, והוסיף "רגע אדון צביקה, כאן רשום על הסידור שייך לצביקה ארגמן, ורשום גם מספר הפלאפון שלך..." הסידור שלי? תמהתי ביני לבין עצמי. איך סידור התפילה שלי הגיע למשטרת עכו... ואז ניצנץ הזכרון במוחי. התפילין כנראה של חגי... וגם הסידור שלו... "תשמע אדון צביקה, התפילין שלך נמצאות כאן כמעט שנתיים. האחראי על המציאות ואבידות היה עד היום שוטר ישמעאל, ואובדנם לא בדיוק עניינו אותו. נכנסתי אתמול לג'וב הזה, אז תעשה לי טובה אל תתמהמה. בקשתי מארמונד השוטר שימשיך לשמור על התפילין עד שאמצא את חגי. ארמונד הסכים.

הפכתי חצי מדינה, בעיקר בצפון. שואל, בולש, מתחקר, מתענין. חגי בן

יתברך, ובכל שְׁנֵיהּ יִרְגִּישׁוּ אֶת מַלְכוּת יְיָ עֲלֵיהֶם, וְיִזְכּוּ עַל יְדֵי זֶה לְקַדְּשׁת הַבְּרִית בְּתַכְלִית, וְיַעֲשׂוּ אֶת מְלַאכְתָּם בְּאַמּוּנָה וְיִכְנִיסוּ בּוֹ אֶת כָּל הַקְּדָשָׁה וְהַטְהָרָה בְּתַכְלִית, עַד אֵין סוּף וְעַד אֵין חֶקֶר, וְיִזְכָּה בְּנֵי הַקְּדוֹשׁ וְהַטְהוֹר לְהִגִּיעַ לְדִרְגַּת רִבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ שְׁזָכַר אֶת הָאֵין, שְׁיִזְכָּה לְהִגִּיעַ לְמַצִּיאוֹת הָאֵין בְּתַכְלִית, וְיִזְכָּה לְהִיּוֹת פְּלוֹ אֵין, עַד שְׂבִיזוּת זֶה יִזְכָּה לְהִרְגִּישׁ אֶת מַצִּיאוֹת יְיָ בְּכָל רִנֵּעַ וְשִׁנְיָה, וְיִזְכָּה לְרְאוֹת אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא פָּנִים בְּפָנִים בְּכָל רִנֵּעַ.

שמעון, נבלע באדמה. היו כאלה שזכרו אותו אך לא ידעו לאן הלך, לאן ברח. ניסיתי דרך חברת הטלפונים והפלאפונים. שומכלום. אחרי למעלה מחודש חיפושים נסעתי לשוטר לארמונד בעכו וקיבלתי לידי את שני זוגות התפילין שהיו שייכות כמובן לחגי, וכן את סידור הרש"ש. שכרתי חדר בבית מלון בצפת ובאשמורת הבוקר קמתי כדי להתפלל תפילת נץ בבית הכנסת האר"י. הסידור עם כוונת הרש"ש שב אלי, ומי יודע, אולי יש כאן ייאוש בעלים. החזן אמר "קדיש", כשנכנס פנימה יהודי גבה קומה עטור טלית ותפילין.

חגי בן שמעון, לא פחות. הוא לא הבחין בי, ורק אחרי "עלינו לשבח" פניתי אליו בשמחה ובהתרגשות "חגי מה שלומך?... יש לי בשורה נפלאה בשבילך". הוא חיך חיוך מאולץ, ועיניו שקועות היו בחוריהן ועצובות נורא. "עכשיו אני משיב לך אבידה, קח את שני זוגות התפילין שלך, וגם את סידור הרש"ש. ותתחיל לחיך בן אדם!!!" עיניו אורו לשנייה אחת, והוא הפטיר די ביבושת "תודה, באמת תודה. היכן מצאת אותם?". סיפרתי לו על ארמונד השוטר מעכו, ושפנו אלי טלפונית, משום ששמי ומספר הפלאפון התנוססו על הכריכה. המעגל נסגר בשעת בוקר מוקדמת בצפת עיר הקודש.

התיישבנו על ספסל מול הנוף הצפתי הערפילי משהו, כשדוק של ענני קדושה שופעי הוד נמרחים מצפון לדרום. "עברו עלי שנתיים קשות" סיפר לי חגי. "זה התחיל מגניבת מכונית, עבר לאישפוזי בבית חולים עקב בעייה לבבית, אחר כך נגנבו לי התפילין והסידור, אגב, עד היום לא

קניתי תפילין חדשות, ליבי אמר לי שאמצאן מזל שיש גמ"ח, השנתיים הרעות הסתיימו במותה הטרגי של רעייתי בתאונת דרכים. העולם חרב עלי... הוטלה עלי משימה שמיימית לגדל שני ילדים קטנים, אך כוחותי לא עמדו לי. רשויות הרווחה העבירו אותם למשפחה אומנה, לשמחתי המשפחה המטפלת היא גיסתי ואחי. אנשים נפלאים..." חגי הצטנף בפינת הספסל, ופתח לאיטו את סידור הרש"ש עם הכוונות. "אין לי שאלות על ריבונו של עולם, יש לי שאלות על עצמי...". החלפנו מספרי פלאפון ונסענו איש לדרכו.

באישון לילה התעוררתי, משהו הציק לי, התיישבתי במרפסת ושיחזרתי לעצמי את סיפור חייו של חגי. לפתע הבזיק לי רעיון. יש לי אחות אלמנה, שחוותה סיפור דומה, ויש כאן יהודי חביב וירא אלוקים שהשבר מאיים עליו. בחסדי שמים, בבוקרו של יום עניינתי את השניים, וברוך השם זיווגם עלה יפה, וילדיו של חגי גדלים יחד עם אביהם. משפחה בריאה לכל דבר.

לפני החופה לחשתי לאוזנו של החתן המאושר: "תראה מה השיחת פלאפון אחת מסוגלת לעשות. חייגת אלי כדי לקיים מצוות השבת אבידה של סידור הרש"ש, בזכות זאת חזרו אליך שני זוגות התפילין, ומעל לכל, הקמת בשנית בית נאמן בישראל". חגי צחק במלוא פיו. "יש סידור עם כוונות הרש"ש, אבל מעל לכל, יש סידור של החיים, רק עם הכוונות של השם יתברך".

(מתוך סידרת ספריו של הרב יעקב (קובי) לוי)

תפילה

ריבונו של עולם!

אל תתן לי להתייאש. גם אם בעבר הצלחתי וחשבתי שזהו זה, שהפעם זה לנצח, שהפעם זה שלי ושוב נפלתי. תעזור לי תמיד להתחיל מחדש, להאמין שאין ספק שגם אני אצלית, שכשאתה אבא רואה בן אדם שהרצון שלו חזק ואמיתי, אתה בסופו של דבר פותח לו פתח.

ריבונו של עולם!

אני רוצה אותך יותר מכל הדברים האחרים בעולם, תקרב אותי אליך, כמה שיותר.

יום מחדש, כמה שיותר פעמים. כי רק ככה זה חודר למוח וללב, כי רק ככה זה קופץ בשעת אמת ומזכיר לנו שזה אסור. תעזור לי אבא לקבל את זה שיש דברים שצריך לבקש עליהם ולהתחנן עליהם כל החיים, עד היום האחרון. כי כשמרפים קצת, מיד שוכחים. תזכה אותי אבא גם לקרוא וגם לדבר על הדברים כי זה עוזר לא לשכוח וכבר ראיתי למשל שכשלוומדים בקביעות מהספר של החפץ חיים על שמירת הלשון, הרבה יותר קל להתאפק ולא לספר מה שכל כך מתחשק לספר - אבל אסור.

ריבונו של עולם!

תעזור לי לזכור שכשלא רואים מה שלא צריך וכשלא אוכלים מה שלא צריך וכשלא מדברים מה שלא צריך, זה עונג הרבה יותר גדול מזה שאוכלים ומדברים ורואים מה שמתחשק.

אפילו שבשעת מעשה נדמה שזה ההפך. כי כשמתאפקים, כשנלחמים, כשמתחננים אליך ובסוף גם מצליחים, מרגישים אז כל כך חזקים. כל כך איתר, שמבינים אז שזה הטעם האמיתי של החיים, לא זה של התאוות. ריבונו של עולם! תעזור לי לבקש על הדברים האלה כל

לידידים הוותיקים של עלון "אור האמונה" השלום והברכה,

בס"ד ובשעה טובה ומוצלחת יצא לאור חלקו השני של ספרון ליקוטי תפילות.

כמו העלון "אור אמונה" אף הספרון ליקוטי תפילות (חלק א), התקבל, ברוך השם, בברכה בקרב אלפי הקוראים בארץ ואף בעולם.

חלקו השני, שהוא החלק האחרון, מאגד כמעט את כל התפילות שהופיעו בעלוני "אור האמונה" ובכך מסכם את כל חמישה עשר השנים האחרונות.

לרכישה ו/או להפצה נא לפנות ל:

"אורות" פרסום טל. 072-2129414

או למייל: r.m.azolai@gmail.com

אני שמח גם לבשר כי בסיעתא דשמיא התחילה עבודת העריכה של הספר "אור האמונה" על פרשיות השבוע וחגי ישראל, המתבסס על החומר של כל הגליונות שהופקו במהלך השנים.

נעדכן בהמשך...

בברכה,
מנחם אזולאי
050-4181488

תודה מקרב לב על התמיכה ועל האמון."

לקט תפילות

(חלק ב) של הרב מנחם אזולאי
כפי שהופיעו בעלונו השבועי "אור האמונה"
המבוסס על משנתו של רבי נחמן מברסלב זיע"א.
הלקט הוא מתוך העלונים
שיצאו לאור בחמש עשרה השנים האחרונות
הספרון בן 254 עמודים. בכריכה רכה

לרכישה, להקדשות לארועים ולפרטים נוספים:
"אורות" פרסום
טל. 072-2129414
דוא"ל: r.m.azolai@gmail.com

לתרומות והנצחות: 052-7601376 | 7601376@gmail.com